

Jízlivá metafora Mirandy Housden

Mladá britská sochařka Miranda Housden (1965) měla štěstí, když k prezentaci svých skulptur při pražské premiéře získala Novou síň. Potvrdila tak, že této nekomerční galerii se v posledních letech daří sestavovat výstavní program tak říkajíc na tělo. I tak zde však, domnívám se, vyznačuje fluidum, nutící vystavující autory, kteří nepřicházejí s expozicí šitou na míru zdejšího prostoru, k zdrženlivosti a úctě k jasně vymezenému geometrickému tvaru strohé místnosti. Tomu se nezapřenevěřila ani M. Housden. Na čelní stěnu umístila dominantní závěsnou skulpturu, jakési politicko erotizující monstrum sestavené z množství zavěšeného dámského prádla (punčochy, podvazkové pasy, podprsenky), napěchovaného pískem a sádrou. Potom už měla prostor galerie pevně v rukou. Velmi působivá centrální prostorová instalace s použitím extrémně odlišných nevýtvarných materiálů i několik dalších drobnějších ironických mystifikací zaujaly provedením i obsahovým jiskřením.

Nehodlám kostrbaté nebo učesané (obojí lze) rozšířovat autorčinu uměleckou metaforu, neboť nechci sám sebe lapit do sítě vykonstruovaných teorií. Zřejmě je zde ale skutečně snaha vyrovnat se s obecně platnými rozpory ve vnímání často nepřilíš libivé

Miranda Housden, Žirinovskij, otáčeje na prstě zavěšenou podprsenku, prohlásil: až mě zvolí, seženu pro každého svého voliče kvalitní spodní prádlo. Foto Hana Hamplová

životní reality s dotrajícími vymělkovanými přeludy. Sochařka vědomě návštěvníka zatahuje do absurdního světa přetvářky a on sám, aniž by byl nucen pracně pronikat do licenčních jinotajů, se musí rozhodnout, zda je čímsi znepokojen či aspoň pobaven. Výstavu mladých newyorských výtvarníků v Mánusu jsem například prošel několikrát, a kaju se ze své nevědomosti, neznepokojilo mě na ní nic a pobavilo málo. Reprezentují-li údajně tito umělci renomované galerie v New Yorku, potom si kladu otázku, v čem vlastně spočívá ono renomé a hlavně kdo a čím o něm rozhoduje. Marně jsem se v duchu ubezpečoval kouzelným zaklínadlem, že právě tito a jim podobní (a žádní jiní) u nás i ve světě reflektují dnešní dobu. Ale budiž. Podstatné je, že Miranda Housden je jejich vrstevnice a na téměř vyprázdněném galerijním prostoru jsem ani na chvíli nepocítil vnitřní prázdnotu, ale znepokojivě neotřelou atmosféru. A ani mě nezajímalo, zda britská výtvarnice reprezentuje nějakou renomovanou londýnskou galerii. Její instalaci v Nové síni (17. 2. - 6. 3.) jsem navštívil dvakrát, ovšem nikoli z důvodu pochybností.

Jiří Tichý

Miranda Housden, Sladký úsměv chtivých zoubků, 100 x 100 x 50 cm. Foto Hana Hamplová

